

Arrest

nr. 70 692 van 25 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 7 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, R. S. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tataarse origine te zijn. U bent woonachtig te Paranga gelegen in de deelrepubliek Mary-El en bent met E. S. (...) (OV X) gehuwd. Toen u in september 2010 de moskee verliet stapten 3 mannen naar u toe. Ze geboden u onder bedreiging van een mes mee te komen. Ze brachten u naar een andere moskee in de stad die grote kritiek had op de meer traditionele vorm van de islam. U ging er niet mee akkoord, toch stelden die 3 mensen dat u nog 3 andere diende mee te brengen naar die moskee. U ging vervolgens naar huis. In oktober 2010 kwamen diezelfde 3 mensen terug naar uw huis waar ze u nogmaals bedreigden en u onder druk zetten om zich bij hen aan te sluiten. In het begin van december kwam u hen vlakbij uw huis tegen. U werd

wederom met een mes bedreigd en ze eisten 2 miljoen roebel van u om de 'jihad' te steunen. U kon hen echter niet betalen en werd door hen geslagen. Korte tijd nadien kwam uw vrouw die de politie wilde bellen. U liet dit echter niet toe daar uw belagers u hadden gezegd dat ze overal contacten hadden en dat er desgevallend anderen gingen terugkomen. Op de eerste werkdag na Nieuwjaar merkte u 's morgens dat uw banden kapot waren gestoken. U liet ze herstellen. In de namiddag kwamen ze naar uw huis. Ze vroegen uw vrouw of u thuis was. Toen zij hierop negatief antwoordde geloofden ze haar niet en begonnen haar te beledigen. Door de angst viel uw vrouw flauw waarna u haar naar de dokter bracht. Op 01/03/2011 werd u door Aidar, één van de drie belagers, gebeld met de vraag of u het geld reeds had. U legde direct de telefoon neer. In het weekend van 18 op 19/03 bleef u met uw gezin bij uw ouders overnachten. Toen u op 19/03 wakker werd zag u dat u opmerkelijk veel oproepen had gemist. U belde één van die mensen terug op die u vertelde dat uw huis in brand stond. Toen u toekwam zag u de brandweer en de politie. Ook uw drie belagers stonden daar. Ze zeiden dat ook uw gezin in rook zou opgaan indien u niet op hun eisen inging. Eind maart kwam u een vriend tegen die u zei dat hij u, mits betaling, naar Europa kon brengen. U vertrok op 01/04/2011 met de wagen vanuit Paranga naar België. U kwam er op 06/04/2011 aan. U vroeg er diezelfde dag samen met uw vrouw asiel aan. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: uw rijbewijs, jullie geboorteaktes, de geboorteakte van uw zoon, onvolledige kopieën van jullie paspoorten en een attest van brand.

B. Motivering

U verklaarde te vrezen door de wahabieten vervolgd te worden. Echter werden vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vrees ongeloofwaardig maken. Vooreerst werden er ernstige tegenstrijdigheden vastgesteld die aan de kern van uw relaas raken wat uw geloofwaardigheid op ernstige wijze ondermijnt. Zo verklaarde u dat er aan u nooit iets over de oorzaak van de brand van uw huis werd verteld. De politie en de brandweer vertelden u enkel dat ze de zaak zouden onderzoeken en dat ze nog niets over de oorzaak wisten (CGVS p.6, 7, 10). Uw vrouw daarentegen verklaarde dat de brandweer vertelde dat de oorzaak bij een kortsluiting lag (CGVS vrouw p.6). Toen u met de verklaringen van uw vrouw werd geconfronteerd stelde u enkel dat het om één van de mogelijke versies van de oorzaak van de brand ging maar dat er nog geen vaststelling van de oorzaak van de brand was geweest (CGVS p.10). Dit kan de tegenstrijdigheid niet opheffen daar u meermaals verklaarde dat ze nog niets over de oorzaak wisten en alles nog moesten onderzoeken. Op uw vraag aan de brandweer en de politie wat de reden voor de brand kon zijn antwoordde men dat ze niets over de reden wisten en alles nog moesten onderzoeken (CGVS p.10). Dat u pas bij confrontatie met de verklaringen van uw vrouw stelde dat ze zouden gezegd hebben dat het om een kortsluiting kan gaan is in het licht van uw eerdere verklaringen niet geloofwaardig.

Er werd nog een tegenstrijdigheid bij uw vrouw betreffende de brand van jullie huis vastgesteld. Zij stelde immers in de door haar op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst dat jullie 3 belagers u bij uw schoonouders kwamen halen en u naar jullie huis brachten dat was afgebrand (DIENST VREEMDELINGENZAKEN vragenlijst 3.5). Op het gehoor van uw vrouw bleek echter dat uw belagers nooit naar uw schoonouders zijn geweest en dat u zelf naar de brand ging nadat u iemand had gebeld (CGVS vrouw p.5). Toen zij met de tegenstrijdigheden werd geconfronteerd stelde ze dat ze verward was en toen niet op de hoogte was van de juiste informatie (CGVS vrouw p.5-6). Dit is een weinig geloofwaardige verklaring daar ze aan het begin van het gehoor op het Commisariaat-generaal verklaarde dat ze op de vragenlijst een verkeerd huisnummer had verteld maar voor de rest alles probleemloos verliep (CGVS vrouw p.1-2). Het is weinig aannemelijk dat ze een verkeerd huisnummer zou vermelden maar niet het foutieve verloop van een essentieel element in jullie relaas. Betreffende het tijdstip van de brand werd bij u een incoherentie vastgesteld. Op de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst verklaarde u dat de brand zich in het weekend van 06/03/2011 had afgespeeld (DVZ vragenlijst 3.5). Op uw gehoor bleek echter dat de brand pas in de nacht van 18 op 19 maart was. Ondanks het feit dat u op het gehoor zelf aangaf dat u zich op de vragenlijst had vergist, kan niet worden voorbijgegaan aan het incoherente karakter van uw verklaringen betreffende dit centrale element (CGVS p.6). Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid en incoherentie betreffende de brandstichting ondermijnt de geloofwaardigheid van uw gehele relaas. Het betrof immers het meest zwaarwichtige vervolgingsfeit en de aanleiding van jullie vertrek.

Een bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid werd gevonden in het feit dat u onaannemelijk weinig kennis heeft over zaken die aan de essentie van uw vervolgingsrelaas raken. Zo hebt u er geen idee van of er een politieel onderzoek is gevoerd naar de brandstichting van uw huis. U hebt zelfs geen enkele poging gedaan om de politie te contacteren met de vraag of er een onderzoek werd

gevoerd. Dit ondanks het feit dat de politie u zei dat er een onderzoek zou worden gestart (CGVS p.7). U stelde verder dat u geen enkel idee heeft wat de oorzaak van de brand was en dat u geen enkele inspanning heeft gedaan om dit te weten te komen (CGVS p.7-8). Hierbij kan worden opgemerkt dat uw vrouw op 24/03/2011 een attest ter bewijs van de brandstichting bij de brandweerinspectie is gaan halen. Dit maakt jullie onwetendheid betreffende de oorzaak van de brand of het onderzoek ernaar des te onaannemelijker. Voorts stelde u dat u het slachtoffer werd van een religieuze groepering die u wenste in te lijven en geld probeerde af te trommelen. Toen u gevraagd werd of er nog anderen soortgelijke problemen als u kenden wist u het niet (CGVS p.8). U stelde wel dat bepaalde winkeliers reeds lang door hen werden afgeperst maar kon daarbij niet zeggen of 1 van die winkeliers ooit klacht is gaan indienen (Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen p.6-8). Ook uw vrouw was hier onaannemelijk vaag over. Ze verklaarde immers te weten dat de wahabieten nog bij verschillende gezinnen zijn langsgelkomen. Ze stelde dat ze onder meer bij een kennis van haar vader waren geweest. Wanneer ze dan wel geweest waren of wat ze van hem eisten of aan hem vroegen wist ze dan weer niet te vertellen (CGVS vrouw p.6).

Ook betreffende de actualiteit van uw vrees werd een gebrek aan kennis bij u vastgesteld. Zo stelde u te weten dat de mensen die u vervolgden nog altijd op zoek waren naar u. U verklaarde dat u van uw moeder had gehoord dat er bij verscheidene mensen naar uw verblijfplaats werd gevraagd. Toen u gevraagd werd van wie uw moeder dit gehoord had wist u het niet. Wanneer zij de laatste keer naar u vroegen wist u ook niet te vertellen (CGVS p.3).

Een dergelijke onwetendheid over zaken die aan de kern van uw vervolgingsvrees raken duidt op een desinteresse die niet in overeenstemming kan worden gebracht met de door u verklaarde vervolgingsvrees. Daarnaast kan u het niet aannemelijk maken dat u geen enkele stap ondernomen hebt om uw vervolgingsfeiten bij de autoriteiten aan te klagen. Dit ondanks het feit dat u meerdere malen bedreigd werd, geslagen werd, afgeperst werd en dat uw huis in brand werd gestoken. De enige reden die u hiervoor aangaf was omwille van het feit dat de belagers u hadden verteld dat ze binnen de administratie en de politie geïnfilteerd waren. Behalve van uw belagers hebt u dit echter van niemand anders concreet gehoord (CGVS p.6, 9). Uit uw verklaringen blijkt dat u geen enkele inspanning deed om uit te zoeken in hoeverre de door u gevreesde groepering effectief met de autoriteiten verbonden waren. U vond het zelfs niet nodig om na te gaan of iemand van de afgeperste winkeliers daadwerkelijk klacht tegen hen had ingediend (CGVS p.8). Ook toen u gevraagd werd waarom de autoriteiten volgens u niet optreden tegen een organisatie die mensen afperst en huizen in brand steekt wist u het niet – behalve uw vermoeden dat ze mensen in de administratie hadden (CGVS p.9). U stelde voorts dat uw belagers geld inzamelden om de jihad te steunen. Toen u gevraagd werd hoe de autoriteiten van Mary-El ten aanzien van de jihad stonden wist u het niet (CGVS p.9). Toen u gevraagd werd waarom u na de eerste bedreiging in september niet naar de politie bent gestapt stelde u dat u niet geweest was omdat u dacht dat het niet zo erg was. Dit is weinig aannemelijk in het licht dat u door hen met een mes werd bedreigd (CGVS p.5, 7). Bijgevolg kan u het niet aannemelijk maken dat er verregaande connecties bestaan tussen de door u gevreesde organisatie en de autoriteiten. Daar dit de enige reden is die u aanhaalt om zich niet tot de autoriteiten te wenden, en het feit dat u verklaarde nooit problemen met de autoriteiten te hebben gehad (CGVS p.3), maakt dat u het niet aannemelijk kan maken dat u geen enkele stap ondernomen hebt om te weten te komen of u op de bescherming van uw autoriteiten kon rekenen. Een dergelijke nalatigheid ondergraaft verder uw geloofwaardigheid.

Tenslotte kan worden opgemerkt jullie geen (binnenlands noch internationaal) paspoort neerleggen. Een internationaal paspoort hadden jullie immers nooit gehad en jullie binnenlands paspoort bleef in de brand achter. Echter zijn er ernstige twijfels betreffende de waarachtigheid van de door jullie verklaarde reisweg naar België. Een vriend bracht uw gezin per auto naar België. U verklaarde daarbij dat u zonder problemen de Poolse grens konden passeren. Sterker zelfs, jullie werden er zelfs niet gestopt. Dit is weinig geloofwaardig in het licht dat u zonder enig paspoort reisde (CGVS p.3-4). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor men moet besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag

immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door jullie voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen. Het attest van brand geeft enkel aan dat er sprake was van een brand in uw huis. Het bevat echter geen enkele informatie over de oorzaak van de brand waardoor het niet van die aard is dat het aan uw vervolgingsfeiten kan worden gelinkt (CGVS p.4). De kopieën van jullie paspoorten, jullie geboorteaktes, de geboorteakte van jullie kind en uw rijbewijs bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over jullie asielmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel werpt verzoeker de schending op van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), de artikelen 48/3, §5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Verder merkt verzoeker op dat er een gebrek aan informatie is in het administratief dossier met betrekking tot de algemene situatie in de Republiek Mary-el, met betrekking tot de positie van de autoriteiten van deze republiek ten opzichte van de organisaties die de Jihad verkondigen en met betrekking tot de effectieve bescherming waar de slachtoffers van dergelijke organisaties, in dergelijk geval, van genieten.

2.1.2. In een eerste middelonderdeel met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, houdt verzoeker onder het kopje “Herhaling van de principes” een uitgebreid theoretisch betoog over de interpretatie van de kernbegrippen uit de vluchtelingendefinitie om te besluiten dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening heeft gehouden met bepaalde elementen. De verwerende partij, zo stelt verzoeker, trekt zijn identiteit niet in twijfel, blijft in gebreke om de effectieve bescherming te onderzoeken vanwege de Russische autoriteiten en meer in het bijzonder deze van Mary-El, produceert geen informatie over de algemene situatie in deze republiek met betrekking tot de aanwezige organisaties die er de Jihad verkondigen en houdt op geen enkele manier rekening met het document voorgelegd in origineel door verzoeker en bestaande uit een getuigschrift opgesteld door de lokale brandweer met betrekking tot de brand op zijn domicilie zonder de authenticiteit en/of waarachtigheid ervan te miskennen.

2.1.3. In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker over tot een analyse van de motieven van de bestreden beslissing. Hij roept derhalve de schending van de materiële motiveringsplicht in in het licht van de vluchtelingendefinitie. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.1.4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op

voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4.2. De verwerende partij concludeerde in de bestreden beslissing tot de ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoeker. Zij kwam tot dit besluit omwille van de tegenstrijdigheden in het relaas van verzoeker zelf, de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote, de desinteresse en het gebrek aan (al dan niet actuele) kennis met betrekking tot zijn problemen in zijn land van herkomst, en de weinig aannemelijke verklaringen van verzoeker omtrent zijn reisweg en paspoort in het bijzonder. Aangaande deze bevindingen werd omstandig gemotiveerd in de bestreden beslissing, zoals hierboven geciteerd.

2.1.4.3.1. Verzoeker poogt het motief van het Commissariaat-generaal met betrekking tot de contradictorische verklaringen afgelegd door hemzelf enerzijds en zijn echtgenote anderzijds, over de oorzaken van de brand in zijn woning te weerleggen. Hij betwist dat het om contradicties zou gaan. Inderdaad, zo stelt hij, heeft zijn echtgenote verklaard dat de brandweermannen hadden aangegeven dat een kortsluiting de oorzaak kon zijn, hetgeen betekent, net zoals hij dat zelf had verklaard, dat de oorzaak niet gedetermineerd was. De bestreden beslissing is op dat vlak niet correct en geldig gemotiveerd.

Wat verder de tegenstrijdige verklaringen van zijn echtgenote betreft inzake de nacht van de brand, betoogt verzoeker thans dat zij reeds bij aanvang van het gehoor verklaarde dat op de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles goed was verlopen. Het is evident, zo stelt hij, dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken bepaalde gebeurtenissen met elkaar heeft verward, vermits al deze gebeurtenissen plaats hebben gevonden in een tijdstip van een paar maanden. Bovendien is het onjuist om, zoals de verwerende partij dat doet, te beweren dat verzoekers echtgenote verklaarde zich enkel vergist te hebben in het huisnummer. In dit opzicht is de bestreden beslissing niet geldig of correct gemotiveerd. Zij verklaarde immers dat zij zich niet kon herinneren of er nog andere zaken waren waarover zij zich vergist had.

2.1.4.3.2. De verwerende partij moet worden bijgetreden waar zij in haar nota stelt dat verzoeker geenszins overtuigd. Uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat hij verklaarde dat hem nooit iets werd meegedeeld over de oorzaak van de brand. Dit blijkt uit de volgende passage uit het gehoorverslag : “ *Was de brandweer daar nog ? Ja, de oorzaken van de brand niet bekend; Hebt u ernaar gevraagd naar de politie en brandweer? Heb ik gevraagd wat kan de reden zijn. Hebben ze geantwoord ? ze hebben gezegd we zullen de zaak onderzoeken. Heeft de brandweer dat ook gezegd ? we weten nog niets wat de reden was, we moeten het nog onderzoeken.* “ (gehoorverslag, adm. doss. 4A, p 10). Verzoeker kan derhalve bezwaarlijk voorhouden dat het niet tegenstrijdig zou zijn dat hijzelf verklaarde dat de brandweer hem had gezegd nog niets te kunnen zeggen over de oorzaak van de brand terwijl zijn vrouw uitdrukkelijk verklaard had dat de brandweermannen hadden gezegd dat de oorzaak een kortsluiting zou zijn. Het feit dat die oorzaak nog niet zou vaststaan, doet daaraan geen afbreuk, nu verzoekers echtgenote stelde dat haar wel reeds een (mogelijke) oorzaak werd meegedeeld, terwijl verzoeker verklaarde dat dat niet het geval was.

2.1.4.3.3. Wat betreft het gebeurde tijdens de nacht van de brand, en de tegenstrijdigheden die dienaangaande werden vastgesteld in de verklaringen van de echtgenote van verzoeker, kan in het gehoorverslag inderdaad worden gelezen dat verzoekers echtgenote verklaarde dat niet alles goed was verlopen op de Dienst Vreemdelingenzaken, dat haar man haar niet onmiddellijk op de hoogte gebracht had van alle gebeurtenissen omdat hij haar niet ongerust wou maken, dat ze ziek wordt als ze terugdenkt aan de dingen, dat ze het verkeerde huisnummer had opgegeven en dat ze zich niet kon herinneren dat er nog zaken waren misgelopen, om te concluderen dat, behoudens de verklaring met betrekking tot het huisnummer, alles goed was verlopen (gehoorverslag echtgenote, adm. doss. 4B, p 1-

2). Zij had dus, zoals dat ook wordt gesteld door de verwerende partij, de gelegenheid om eventuele vergissingen recht te zetten, hetgeen zij enkel heeft gedaan met betrekking tot het huisnummer. Wat er ook van zij: van een dergelijke ingrijpende gebeurtenis die een essentieel element uitmaakt van het asielrelaas, kan worden verwacht dat de echtgenote van verzoeker coherente verklaringen aflegt, gezien het een dermate bepalende ervaring blijkt te zijn geweest, dat ze in het geheugen moet zijn gegrift. De tegenstrijdige verklaringen van verzoeker echtgenote, die zich steunt op hetzelfde asielrelaas als haar echtgenoot, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

2.1.4.4.1. Aangaande het tijdstip van de brand en de bevindingen van de verwerende partij betreffende de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker hieromtrent, doet verzoeker gelden dat zijn echtgenote en hijzelf op dit punt een origineel getuigschrift hebben voorgelegd opgesteld door de brandweermannen. Men kan niet anders dan vaststellen dat het Commissariaat-generaal op geen enkele manier de authenticiteit en/of de waarachtigheid van dit document in twijfel trekt, zodat er rekening mee moet worden gehouden. Het is mogelijk dat verzoeker zich simpelweg vergist heeft van datum gedurende het gehoor voor de dienst Vreemdelingenzaken, en dat hij het weekend van 6 maart verwisseld heeft met het weekend van 18 maart 2011. Dit element laat echter op geen enkele manier toe om te stellen dat deze 'contradictie' de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker in het gedrang zou kunnen brengen. Ook op dit punt is de bestreden beslissing dus niet correct of geldig gemotiveerd.

2.1.4.4.2. In de nota stelt de verwerende partij dat zij erkent dat uit het voorgelegde document inderdaad blijkt dat de brand plaatsvond op 19 maart 2011. De Raad stelt dan ook vast dat zij de authenticiteit ervan niet betwist en dus ook niet de brand op zich. In die optiek kan het motief met betrekking tot contradictie in verzoekers verklaringen aangaande de datum van de brand niet worden bijgetreden, hetgeen op zich uiteraard niet leidt tot de hervorming van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hiervoor reeds is gesteld en hetgeen hierna nog zal worden geoordeeld, blijkt dit motief geenszins van determinerende aard te zijn geweest bij de totstandkoming van de bestreden beslissing, en kan het dus als overtoellig worden afgedaan, zodat verzoeker geen belang heeft bij het gegrond bevinden ervan. Aangaande het attest van de brand moet er voorts op worden gewezen, zoals dat reeds in de bestreden beslissing werd gesteld, dat het geen enkele informatie over de oorzaak van de brand bevat waardoor het niet van aard is dat het aan de vermeende vervolgingsfeiten kan worden gelinkt, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist.

2.1.4.5.1. Met betrekking tot de verschillende onwetendheden en vaagheden die door de verwerende partij werden vastgesteld, doet verzoeker in eerste instantie gelden dat hij verklaarde zich niet te hebben gewend tot zijn nationale autoriteiten om bescherming te bekomen omdat zijn agressoren hem hadden verteld dat ze contacten hadden binnen het politiekorps en de autoriteiten. Hij stelt dat men niet anders kan dan vaststellen dat het Commissariaat-generaal in gebreke blijft om enig document voor te leggen over de actuele situatie in de Republiek Mary-El. Een dergelijk document had het Commissariaat-generaal moeten toelaten om de graad van corruptie van deze autoriteiten te kennen, alsook hun positie ten opzichte van hun eventuele betrekkingen met islamitische groeperingen. Dit is dus ook een gebrek in de motivering. Het simpele feit dat zijn echtgenote een getuigschrift heeft bekomen dat haar huis is uitgebrand –dat overigens geen enkele indicatie geeft met betrekking tot de oorzaak van de brand– vormt een element dat de geloofwaardigheid van hun verklaringen versterkt met betrekking tot hun ondergane problemen. Het lijkt inderdaad evident dat, in het geval de autoriteiten geen enkele band zouden hebben met de pro-Jihad organisaties, de oorzaak van deze brand waarschijnlijk zou aangegeven geweest zijn door de brandweer.

2.1.4.5.2. In eerste instantie dient te worden benadrukt dat reeds in de bestreden beslissing werd geoordeeld dat het onaannemelijk is dat verzoeker geen weet heeft van de oorzaak van de brand en evenmin op de hoogte is van het feit of er een onderzoek werd gevoerd. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn zich hierover te informeren, temeer nu hij verder in zijn verzoekschrift doet gelden dat hij nog contact heeft met zijn ouders en andere personen. Verzoekers nalatigheid om zich te informeren over de brand, de gevolgen daarvan en het eventuele onderzoek dat al dan niet zou zijn geopend, wijst op een gebrek aan interesse, die ten zeerste afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hem geschetste vervolgingsvrees. Het feit dat een attest van de brandweer voorligt doet daaraan geen afbreuk, nu, zoals gezegd, dit geen uitsluitel geeft over de oorzaak van de brand. Het mocht verzoeker er alleszins niet van weerhouden te blijven informeren over een eventueel politieel onderzoek en de stand van zaken daarvan. De loutere stelling dat zijn belagers hadden aangegeven dat ze contacten hadden binnen het politiekorps en bij de autoriteiten, is niet van aard om de geschetste nalatigheid te vergoelijken. Verzoeker blijkt geen enkele inspanning te hebben geleverd om één en ander te verifiëren, noch legt hij enig stuk voor waaruit zou

blijken dat de autoriteiten zouden geïnfiltreerd zijn, of corrupt en hij dientengevolge niet zou kunnen rekenen op bescherming. De bewijslast ligt nochtans bij hem, zodat hij de verwerende partij niet kan verwijten enig document voor te leggen met betrekking tot de graad van corruptie van de autoriteiten en hun eventuele betrekkingen met islamitische groeperingen. Ten slotte is het argument dat, indien de autoriteiten geen enkele betrekking zouden hebben met pro-Jihadorganisaties, de oorzaak van de brand waarschijnlijk wel zou zijn aangegeven door de brandweer in dit getuigschrift, een loutere bewering, zonder meer, die niet van aard kan zijn het voorgaande te ontwrichten.

2.1.4.6.1. Met betrekking tot de origine van zijn problemen kan men volgens verzoeker niet anders dan vaststellen dat het Commissariaat-generaal in gebreke blijft om een document voor te leggen over de actuele situatie in Mary-El. Een dergelijk document had haar in staat moeten stellen om de graad van corruptie van de autoriteiten te kennen, alsook hun positie ten opzichte van en hun eventuele banden met islamitische groeperingen. Bovendien houdt het Commissariaat-generaal op geen enkele wijze rekening met de lage scholingsgraad van verzoeker, die taxichauffeur was in zijn land van herkomst. Het feit dat verzoeker geen verduidelijkingen heeft aangebracht met betrekking tot eventuele andere personen die hetzelfde type problemen hebben ondervonden, heeft waarschijnlijk te maken met het feit dat slachtoffers van dergelijke geweldplegingen extreem schuw en bang zijn om hierover openlijk te praten.

2.1.4.6.2. Verzoeker kan niet worden bijgetreden: de vaststelling blijft dat verzoeker, die beweert slachtoffer te zijn van een religieuze groepering die hem wenste in te lijven en hem geld probeerde afhandig te maken, net zoals zijn echtgenote zeer vaag bleef in het antwoord op de vraag of anderen iets gelijkaardigs hadden meegemaakt. Dat mogelijke andere slachtoffers bang zouden zijn om hier openlijk over te praten en dit de reden zou zijn dat verzoeker geen verduidelijkingen zou hebben aangebracht kan bezwaarlijk als een vergoelijking worden aangenomen, nu hij en zijn echtgenote wel degelijk hadden gesproken over bepaalde winkeliers en verschillende gezinnen die problemen hadden ondervonden. Dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met verzoekers lage scholingsgraad, is niet ernstig: vraag 10 van de vragenlijst (adm. doss. stuk 11A) , met name *“Wat is de hoogste graad die u hebt bereikt in uw opleiding ?”* werd door verzoeker beantwoord met *“Hogere studies: universiteit, Studierichting Ingenieur Bosbeheer”*, afgestudeerd in 2005. Waar verzoeker, tot slot, andermaal stelt dat de verwerende partij in gebreke blijft een document voor te leggen aangaande de actuele situatie in Mary-El, kan worden verwezen naar hetgeen hierboven reeds werd gesteld omtrent de bewijslast die bij de asielaanvrager zelf ligt.

2.1.4.7.1. Aangaande de actualiteit van zijn vrees, betoogt verzoeker dat hij wel degelijk heeft verklaard dat zijn moeder had aangegeven dat meerdere mannen op zoek naar hem waren en vragen stelden omtrent zijn actuele verblijfplaats. Het lijkt evident dat verzoeker sinds zijn vlucht, voor wat betreft informatie omtrent zijn situatie in zijn land van herkomst, volledig afhankelijk is van de informatie die hem wordt verschaft door zijn ouders of andere personen met wie hij in contact zou staan. De antwoorden die verzoeker hieromtrent heeft gegeven zijn louter een afspiegeling van de informatie die hij van deze personen heeft gekregen.

2.1.4.7.2. Uiteraard kan verzoeker worden bijgetreden waar hij stelt dat het evident is dat hij voor wat betreft de situatie in zijn land van herkomst afhankelijk is van datgene wat hem wordt verteld door personen die er nog verblijven en met wie hij nog contact heeft. Dit weerhoudt hem er echter niet van geregelde en aanhoudende pogingen te ondernemen om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen, teneinde het actuele karakter van zijn vervolgingsvrees te kunnen inschatten. Verzoeker toont niet aan dat hij deze inspanningen heeft geleverd, noch dat hij er niet bij zijn bronnen op kon aandringen om meer informatie te geven. Dit wijst op een desinteresse die, weerom, de ernst van de vermeende vervolgingsvrees dermate relativeert dat zij afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan.

2.1.4.8.1. Met betrekking tot het argument in de bestreden beslissing dat verzoeker geen bescherming zou hebben gezocht in zijn land van herkomst verwijst verzoeker opnieuw naar het gebrek van enig document in het administratief dossier over de actuele situatie in Mary-El. Hij stelt dat zijn agressoren hem hadden verteld dat ze contacten hebben binnen de administratie en de politie. De echtheid van deze verklaringen kan door het Commissariaat-generaal niet ontkracht worden zonder voornoemd document. Verzoeker heeft ook duidelijk aangegeven dat hij angst heeft om zich tot de nationale autoriteiten te wenden. Zij zouden immers banden hebben met de islamitische groeperingen en er zou sprake zijn van corruptie.

2.1.4.8.2. Reeds sub 2.1.4.5.2 werd gesteld dat verzoeker op geen enkele manier aannemelijk heeft gemaakt dat hij zich niet zou kunnen beroepen op bescherming door de autoriteiten omdat deze contacten zouden hebben met of geïnfiltreerd zouden zijn door zijn belagers. Terzake kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar deze passage uit het arrest en de vaststelling dat verzoeker verklaarde nooit problemen te hebben gehad met de autoriteiten (gehoorverslag, adm. doss. stuk 4A, p 3). Voorts moet opnieuw worden benadrukt dat de bewijslast bij hem ligt.

2.1.4.9.1. Met betrekking tot de door de verwerende partij in de bestreden beslissing geuite twijfels betreffende de waarachtigheid van de voorgehouden reisweg, doet verzoeker gelden dat het Cedoca-document waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd dateert van 7 oktober 200, zijnde twee en een half jaar voor de komst van verzoeker op Belgisch territorium. Het is derhalve niet actueel en niet van aard om de verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn clandestiene inreis in de Schengenruimte als ongeloofwaardig af te doen. Bovendien heeft verzoeker duidelijk verklaard dat hij voor de gehele reis 10.000 euro betaalde hetgeen natuurlijk alle valse reisdocumenten omvat teneinde zonder problemen de grenzen over te steken. Daarnaast moet worden vastgesteld, aldus verzoeker, dat uit het gehoorverslag blijkt dat de jurist belast met het interview geen enkele vraag heeft gesteld met betrekking tot de eventuele documenten verschaft door de mensensmokkelaars. Dit element zou in dit geval toelaten om de geloofwaardigheid van het verhaal na te gaan. Dit motief kan dus niet in staat stellen om op een geldige manier tot een weigeringsbeslissing te komen.

2.1.4.9.2. Verzoeker toont met de verwijzing naar het feit dat het Cedoca-document waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd twee en een half jaar oud is, niet aan dat de informatie die erin vervat zit niet langer actueel en correct zou zijn. Evenmin legt hij concrete elementen voor waaruit dat wel zou blijken. Verzoekers bewering dat zij bij het oversteken van de Poolse grens niet werden gecontroleerd, is in strijd met de informatie van het administratief dossier, die als correct moet worden beschouwd. Bovendien is het volstrekt onaannemelijk dat, indien verzoeker en zijn vrouw dan toch met valse paspoorten zouden hebben gereisd, zoals dat thans in het verzoekschrift wordt gesteld, zij de opdracht kregen onmiddellijk asiel aan te vragen indien zij zouden worden gecontroleerd, niettegenstaande zij hun eindbestemming nog niet hadden bereikt. Dat tijdens het gehoor geen enkele vraag werd gesteld over eventuele documenten verschaft door smokkelaars, doet daaraan derhalve geen afbreuk. Verzoekers verklaringen blijven ook op dit vlak ongeloofwaardig.

2.1.5. Uit hetgeen voorafgaat volgt dat verzoeker niet in staat is gebleken aan te tonen dat de verwerende partij niet op pertinente en afdoende wijze tot het besluit zou zijn kunnen komen dat hij geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin heeft aangetoond. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel werpt verzoeker de schending op van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij betoogt dat de bestreden beslissing geen enkel motief bevat op het punt van de subsidiaire bescherming, terwijl de Belgische autoriteiten de verplichting hebben om te onderzoeken of er in zijn hoofd een risico bestaat tot zware aantastingen. Dit gebrek in de bestreden beslissing volstaat op zich om over te gaan tot vernietiging van de bestreden beslissing.

2.2.2. Verzoeker gaat eraan voorbij dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij op grond van het geheel van de motieven heeft besloten, niet alleen dat hij geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingerechtelijke zin heeft aangetoond, doch evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van de ongeloofwaardigheid van het relaas. Het feit dat de motieven gelijklopend zijn, betekent niet dat de beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd op het vlak van de subsidiaire bescherming. Verzoeker brengt overigens thans geen elementen bij -buiten deze die zijn asielrelaas constitueren en waarop hij zich, omwille van de vastgestelde ongeloofwaardigheid niet langer kan baseren- die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zou kunnen rechtvaardigen, en de Raad ontwaart er geen in het dossier. Een vernietiging van de bestreden beslissing is derhalve niet aan de orde. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3.1. In wat kan worden beschouwd als een derde middel werpt verzoeker een gebrek aan geldige en adequate motivering op en roept hij de schending in van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker doet, onder verwijzing naar rechtspraak en rechtsleer, gelden dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met zijn bijzondere situatie, om de redenen die hij in de voorgaande middelen heeft uiteengezet.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Voor het overige blijkt uit de bespreking van het eerste en tweede middel dat verzoeker niet heeft aangetoond dat de verwerende partij haar beslissing niet pertinent en afdoende zou hebben gemotiveerd. In de mate, ten slotte, dat verzoeker spreekt over de intrekking van de vluchtelingenstatus, valt niet in te zien in welke context hij dat doet, nu de thans bestreden beslissing een weigering betreft van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, en geenszins de intrekking ervan. Het derde middel kan derhalve evenmin worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt verzoeker geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt verzoeker geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende november tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS